XII. évf. 5. szám 2000. szeptember-október

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Bíró László püspök: A család, mint a Szentháromság ikonja

Kurcz Ilona: Megtaláltam Istent! - tanuságtétel -

Az átalakító szeretet

Keresztény küldetésünk az egész világra szól, az egész világot át kell járnia Krisztus lelkületének. Így a keresztény házasok felelőssége is ki kell hogy terjedjen az egész társadalom felé. Amikor a hitvestársak kölcsönösen megnyitják magukat Isten szeretete előtt, erőt merítenek, hogy hinni tudjanak Isten átalakító szeretetében. Egyszerre tapasztalják meg, hogy hogyan válnak egyre hasonlóbbá Krisztushoz, de azt is, hogy a széttöredezett világ hogyan újul meg körülöttük a szerető szolgálat által, hogyan lesz jelenvalóvá világukban a remény és Jézus gyógyító ereje. A keresztény házasságokban rengeteg energia rejlik, általuk Isten világot formáló ereje válhat jelenvalóvá. A szentségi házasság erő, amely képes hidat verni Isten és a világ között. *„Aki Krisztusban van, új teremtmény, a régi elmúlt, íme valami új valósult meg. Mindez pedig Istentől van, aki Krisztus által kiengesztelt minket önmagával és ránk bízta a kiengesztelés szolgálatát”* (2Kor 5,17-18)

A szeretet szeretetet szül. Ahogy növekszik az egymás iránti bensőség, úgy nő ki belőle egyre inkább az Istennel való bensőségesség is. A Szentháromság szeretetében való részvétel folyamán átalakulunk, s kölcsönös szeretetünk kovászként formálja át az egész társadalmat.

(Bíró László püspök atya előadása a 3. oldaltól olvasható)

A család, mint a Szentháromság ikonja

III/1. rész

(Elhangzott a Katolikus Karizmatikus Találkozón, 2000. június 12-én Máriaremetén.)

Egy személyes élménnyel szeretném kezdeni előadásomat. Egyszer egy görögkatolikus kispap bejött hozzám és azt mondta, milyen kár, hogy elhagytuk a régi ortodox füstölési szokásokat a liturgiában. A pap először mindig megfüstölte a Krisztus ikont az ikonosztázon, mert Ő az Atya képmása, az Atya ikonja. Azután megfüstölte a pap az Isten-anya ikonját, a Szűzanya képét, mert ő sajátos értelemben Isten képmása. Aztán megfüstölte a szenteket, minden egyes szentet az ikonosztázon, mert ők mind kiemelten Isten képmásai. Aztán megfüstölték a papot, mert ő is Isten ikonja. Ezután körüljártak és a templomban minden egyes embert megfüstöltek, mert mindegyikük Isten képmása. A falu bolondját is minden liturgiában megfüstölték, mert ő is Isten képmása.

Isten ikonja, Isten képmásai vagyunk. A füstölési szokás foltosan maradt meg a mi liturgiánkban. Mindig megfüstöljük az ünnepi misén a népet egyetlen aktussal. De ebben a füstölésben még őrizzük azt a hitünket, hogy az ember legfőbb méltósága, hogy Isten képmása, Isten ikonja. A mai ember igazából ezt a méltóságát felejti el. Elfelejti azt a nagyszerűségét – az egyik teológus így fogalmaz –, az Isten az ember bensejét alkotta olyan mérhetetlen nagynak, hogy elfér benne az, akit az ég és a föld nem képes befogadni: a Szentháromság dicsősége. Az ember méltósága igazából az, hogy Isten ikonja. És aki feladja ezt a méltóságát, az se tud lemondani önmaga nagyságáról, elkezdi keresni valahol másutt a maga nagyságát, abban, amit birtokol, abban, amit tesz, abban, amit élvez.

1.

„Legyen a nagyjubileumi év Szentháromságot dicsérő szakadatlan ének." (II. János Pál pápa)

A Szentháromság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek a keresztény hit alaptétele. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében keresztelkedtünk meg. A liturgia szinte minden imáját az Atyaistenhez intézi. Az apostoli hitvallás három hitágazatból áll: hiszünk az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben. A hitvallás többi szava e három ágazathoz kapcsolódik.

Érthető, hogy II. János Pál pápa a 2000. év nagyjubileumát meghirdető bullájában így ír: *„Jézus azáltal, hogy megmutatja az »irgalmas és könyörületes« (Jak 5,11) Atyaistent és elküldi a Szentlelket, kinyilvánítja a Szentháromság szeretetének misztériumát. Ezért legyen a Szentév Szentháromságot dicsérő szakadatlan ének... Szálljon fel tehát az Atyaistenhez a Szentlélekben most és mindörökké az Egyház dicsérő éneke, mert megadta nekünk az üdvösséget Krisztusban."*

A szentatya Szentháromság-dicsőítésre meghívó szava után hadd idézzek egy más kórusból való éneket. Emmanuel Kant szerint: „A Szentháromság dogmája semmit sem jelent a gyakorlat számára. Ha a teológiai könyvekből eltávolítanák azt, ami a Szentháromságról szól, szinte semmi sem változna a keresztények gondolkodásában és életében." Valóban így lenne?

2.

A házasság és a Szentháromság az egyházi megnyilatkozások fényében

Jézus a házasság szentségében lehetővé tette a házasoknak, hogy osztozzanak az Ő dicsőséges szentháromsági életében. A házasság szentségében a férj és a feleség Jézustól ajándékba kapja a szeretet lelkét. Amint a hitvestársak a szentség erejében növekszenek a kölcsönös önátadásban, úgy részesülnek abban az önátadásban is, amely a Szentháromság személyeit összeköti egymással és azzal a szeretettel, amellyel Jézus folyamatosan odaadja magát menyasszonyának, az Egyháznak (Ef 5,23-32).

„A családnak maga a Szentháromság a mintaképe. A Szentháromság már az emberi személy titkában is tükröződik. Az ember is úgy szeretne egy lenni azzal, akit szeret, hogy közben nem veszíti el önmagát. A Szentháromság személyeinek lényege ugyanis az egymásnak mindent átadó szeretet, amelyben nem veszítik el önmagukat, hanem éppen ez a létük. A házasfelek a férfi és a nő közötti igazi egységet a Fiú által az Atyától beléjük árasztott Szentlélek

valósítja meg a házastársak között is." (A boldogabb családokért 96. pont)

„Isten, aki az embert szeretetből teremtette, őt szintén szeretetre rendelte, amely minden emberi lény veleszületett és alapvető hivatása. Az ember ugyanis Isten képmására és hasonlatosságára lett teremtve, aki maga a szeretet." (A katolikus egyház katekizmusa, 1603. pont)

A II. Vatikáni Zsinat szemében a hitvesi szerelem nem valami megtűrt emberi gyengeség, hanem isteni küldetés. *„Isten Igéje többször bíztatja a jegyeseket és a házastársakat, hogy jegyességüket tiszta szerelemmel, házasságukat pedig osztatlan szerelemmel éljék és tegyék gazdaggá."* (Gaudium et Spes, 49-52)

„Az ember nem csupán embersége által vált »képmássá és hasonlatossá« Istenhez, hanem a személyek kapcsolata által is, amelyet a férfi és a nő alkot a kezdet kezdetétől. A képmás feladata, hogy visszatükrözze a modellt, hogy róla alkossa meg prototípusát. Az ember nem annyira a magány, hanem sokkal inkább a kapcsolat pillanatában válik Istenhez hasonlóvá... az isteni személyek kifürkészhetetlen kapcsolatának képmásává." (II. János Pál: Férfi és nő, 45. old.)

3.
A Szentháromság életéhez igazodó házasság

A Szentháromság hitéből rengeteg gyakorlati következtetés fakad a házasságra és a családra vonatkozóan. A Szentírás és a Szenthagyomány szerint az egy Isten három személyként éli isteni életét. Az első keresztények vallották, hogy egy az Isten, de ugyanakkor azt is vallották, hogy az Atya is Isten, a Fiú is Isten és a Szentlélek is Isten, és nem azonosak egymással. *„Egy az Isten, de nem magányos"* – vallotta a poitiers-i püspök, Szent Hilárius.

Hinni a Szentháromságban azt jelenti: hisszük, hogy az egység és a többség egyaránt őseredeti. Maga a lét nem egy monolitikus, statikus tömb, hanem szerető önközlések eseménye. Így az Atya nem előbb létezik és azután lesz Atya, hanem úgy létezik, hogy örökké adja magát.

Az Atya: odahajlás, önkiüresítés, önátadás, a kezdeményező szeretet extázisa.

A Fiú: hálás befogadás, visszaáramlás és viszontszeretet.

A Szentlélek: maga a kölcsönös szeretetkapocs az Atya és a Fiú között.

Az Isten kommunikáció, közösség, amelyben a három isteni személy a szeretet hármas kölcsönösségében éli önátadásként isteni életét.

A. Az Atya

a. A kezdeményező szeretet

Amint az Atya a szentháromságos életben maga a forrás, a kezdetek nélküli kezdet, az isteni élet eredet nélküli eredet, a szeretet örök forrása, úgy a házasságra vállalkozónak is az a hivatása, hogy szüntelen a szeretet kezdeményezője legyen családjában. A férfi és a nő, mint Isten képmása, a szeretetre lett teremtve, arra hivatott, hogy szeretetet ajándékozzon, hogy készséggel éljen övéiért.

Az egészséges család csak úgy létezhet, ha olyan személyek alkotják, akik egyenként a szeretet forrásai. Ha egy család tagjai egyenként a szeretet forrásai, akkor mint családi közösség az élet és a szeretet forrásává válnak a társadalom számára is.

Nem tükrözi az Atyát az olyan család, amelynek tagjai nem tisztelik a másik személyi méltóságát, eredeti, megismételhetetlen létét.

Továbbá, egyetlen család sem képes megvalósítani önmagát az uralkodás és az önkény tanítása alapján, tehát autokrata és elnyomó formák által. A Szentháromság hite megakadályozza, hogy a családtagok egyikének uralmát a másik felett legitimizálja.

b. A teremtő szeretet

Az isteni Szeretet teremtő, s a képmására alkotott ember arra hivatott, hogy „együtt-teremtő" legyen, azaz folytatója, befejezője legyen a teremtésnek, nemcsak a teremtésben, a „hajtsátok uralmatok alá a földet" szellemében, hanem legyen folytatója a teremtésnek kapcsolataiban is. Isten, amikor teremt, a jóságot adja a létezőknek: *„Isten látta, hogy mindaz, amit alkotott, nagyon jó"* (Ter 1,31). Így a mi szeretetünk is, ha hiteles, képes mindenben felfedezni és értékelni a pozitívumot. Az ilyen módon megtisztított tekintetünk, pozitív magatartásunk „teremt", újjáteremt házastársat, gyermeket abban az értelemben, hogy másokat éltet, új életlehetőségeknek ad helyet bennük.

Amikor sikerül úgy szeretni családtagjainkat, ahogy nekik szükségük van a szeretetre, látjuk, hogy kivirágoznak, növekedésnek indulnak, képességeik kibontakoznak. Olyan pozitív vonások törnek felszínre, amelyekre sohasem gondolnánk. *„A szeretet az, amely létet ad."*

B. A Fiú

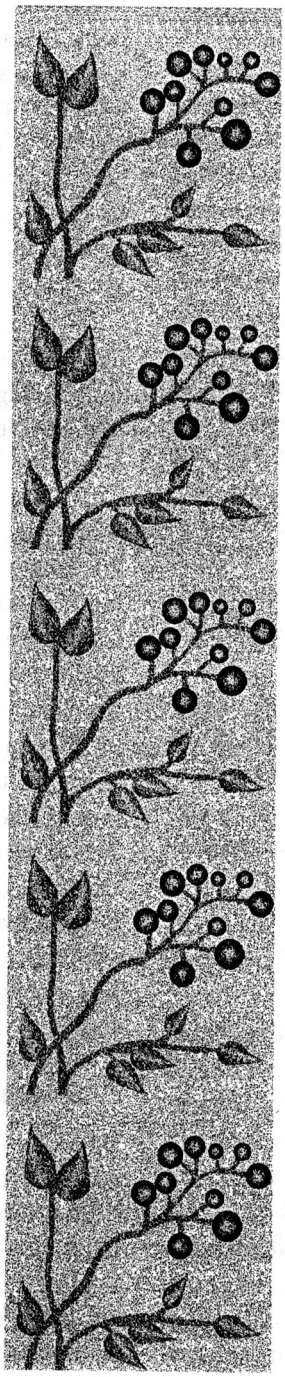
a. A befogadó szeretet

Amint a Fiú tiszta befogadás, elfogadás, úgy az Isten képmására alkotott embernek is szüntelen feladata elfogadni és befogadni a szeretetet. Minden igaz kapcso-

latban nemcsak szeretni szükséges, hanem elfogadni is azt, hogy a másik szeret. Gyakran nagyobb szeretet, amikor hagyjuk, hogy szeressenek.

Azonban míg a Fiúban az elfogadás abszolút módon tiszta, a teremtményben birtoklássá és egoizmussá, a szeretet lerombolásává válhat. A Fiú elfogadó szeretete tehát arra hív minket, hogy ne csak „főszereplői" legyünk a szeretetnek, akik mindig adnak anélkül, hogy elfogadnának.

Amikor a család a Fiú mintájára a befogadás helyévé, az elfogadás közösségévé válik a szeretetben, akkor visszatükrözi a Fiút. A Család olyan mértékben tükrözi vissza Isten Fiát, olyan mértékben mondható emberinek, amilyen mértékben elfogadja az utolsókat (betegeket, alkoholistákat, stb.) és bátran visszautasít minden diszkriminációt.

b. A megtestesülő szeretet

Isten annyira szerette ezt a világot, hogy a Fiú teljesen beletestesült az anyagba. Épp ezért a keresztény házastársi lelkiség kizár minden dualisztikus felfogást, mely szerint az anyag, a test, különösen a szexualitás, rossz és bűnös lenne. A szentségi házasságban történő testi egyesülés kifejezi, megvalósítja és beteljesíti két ember egymás iránti szeretetét. A szeretet extázisában két személy legyőzi testi, szellemi korlátait és bensőségesen egységbe kerül egymással. Extázisukban megtapasztalják a teljes testi, szellemi és lelki egységet, s ez a tapasztalat további önátadásra és elfogadásra sürget. Így egységük maradandó életformává növekszik.

A házastársi egyesülés mélységes titka valamit sejtetni enged a szentháromságos Isten önátadó szeretetének mélységéből, Isten és ember kapcsolatának bensőségéből. Ugyanakkor segít bennünket, hogy megértsük: minden hűtlenség, újabb és újabb partnernek való „önátadás", minden szexuális kicsapongás hazugság, mert hiányzik belőle az önátadás, az állandó elkötelezettség. Így pedig az egyesülés nem szeretet, hanem önzés.

c. A kiüresítő szeretet, azaz a kenózis.

A keresztségben mindnyájan meghívást kaptunk egy nagyon különleges bensőségre: *„Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket"* (Jn 13,34). Azaz, arra hívott meg bennünket Jézus, hogy példáját követve kiüresítsük önmagunkat. Ezt tesszük, amikor egymásra figyelünk, amikor igyekszünk egymást megérteni. Amikor valakire odafigyelünk, két dolog történik:

- saját életünkből adunk neki és
- elkezdünk belépni az ő személyes világába.

Ilyenkor félretesszük saját érdeklődésünket úgy, ahogy Jézus is félretette saját istenségét. Az önkiüresítés által egyszerre szolgáljuk társunkat, de egyesülünk Krisztussal is. Ezáltal kapcsolatunk még mélyebben válik eggyé Krisztussal.

A házasságban való kommunikáció szentségi értelme ez: egyesülök párommal, de Istennel is. A szentségi házasságban élők privilégiuma, hogy egymás iránti szeretetük mélyülése mélyíti Isten iránti szeretetüket is, s ez a szeretet kivetítődik az Egyházra, a társadalmi és a túlvilági közösségre, az üdvtörténet közelebb jut a főpapi imádság szelleméhez: *„Hogy egy legyenek, amint mi egy vagyunk"* (Jn 17,23).

A hitvesi szeretet az elsődleges modellje annak a szeretetnek, amelyre minden keresztény hivatott. Benne szemlélhetjük a szentháromságos Isten belső életét, de azt is, hogyan tartozhatunk egymásban Krisztus titokzatos testéhez, milyen szép életre hívott meg bennünket.

d. Az értünk meghalt és feltámadt szeretet

A társadalomban téves elképzelések uralkodnak arról, hogy mi a szerelem. Amit ma szerelemnek gondolnak, az az önzésnek egy formája. Az erotika és nem agapé. Néha a házasságokig elhat ez a félreértés. Az ilyen házasságokban a házastársak birtokolják, tárgyként használják, kihasználják egymást. Úgy gondolják: a társ kötelessége, hogy rendelkezésre álljon.

A szentségi házasság kölcsönös hűséget és figyelmet tételez fel. Ez az igény pedig szüntelen meghívás és lehetőség arra, hogy meghaljuk önmagunkat.

A keresztény házasságban naponta meg kell felelni Jézus kívánságának, naponta meg kell keresztelkednünk a Szentlélekben az Ő halálára és feltámadására.

A keresztény házasoknak naponta szükségük van az imára, szükségük van a szentségekre, különösen a bűnbocsánat és az Eucharisztia szentségére. A szentségek azok, amelyek ébren tartják bennünk az osztozkodás iránti önzetlen vágyat.

e. Az átalakító (transzfigurációs) szeretet

Keresztény küldetésünk az egész világra szól, az egész világot át kell járnia Krisztus lelkületének. Így a keresztény házasok felelőssége is ki kell hogy terjedjen az egész társadalom felé. Amikor a hitvestársak kölcsönösen megnyitják magukat Isten szeretete előtt, erőt merítenek, hogy hinni tudjanak Isten átalakító szeretetében. Egyszerre tapasztalják meg, hogyan válnak egyre hasonlóbbá Krisztushoz, de azt is, hogy a széttöredezett világ hogyan újul meg körülöttünk a szerető szolgálat által, hogyan lesz jelenvalóvá világunkban a remény és Jézus gyógyító ereje. A keresztény házasságokban rengeteg energia rejlik, általuk Isten világot formáló ereje válhat jelenvalóvá. A szentségi házasság erő, amely képes hidat verni Isten és a világ között. *„Aki Krisztusban van, új teremtmény, a régi elmúlt, íme valami új valósult meg. Mindez pedig Istentől van, aki Krisztus által kiengesztelt minket önmagával és ránk bízta a kiengesztelés szolgálatát"* (2Kor 5,17-18)

A szeretet szeretetet szül. Ahogy növekszik az egymás iránti bensőség, úgy nő ki belőle egyre inkább az Istennel való bensőségesség is. A Szentháromság szeretetében való részvétel folyamán átalakulunk, s kölcsönös szeretetünk kovászként formálja át az egész társadalmat.

f. Az Eucharisztiában közöttünk élő szeretet

A megtestesült Ige, különösen kereszthalálában és feltámadásában, megjeleníti az Atya, a Fiú és a Szentlélek végtelen szeretetét irántunk. Ugyanakkor megjeleníti a Szentháromság önkiüresítő szeretetét, amely legfőképp az Eucharisztiában éri el csúcspontját. Amikor áldozunk, akkor a teljes Istenemberrel találkozunk, aki átemel bennünket a Szentháromság belső életébe.

Az Eucharisztiával való egyesülés erőt ad és ez az erő arra késztet bennünket, hogy egész lényünket megosszuk másokkal, hogy mi magunk váljunk mások számára megtört kenyérré. Erre a tettre a magunk erejéből alig vagyunk képesek.

Ugyanakkor az Eucharisztia legfőbb gyümölcse, hogy egyesít bennünket az Egyházzal, minden megkeresztelt emberrel azáltal, hogy a Szentháromsággal egyesít s az Egyházon belül egyesít családtagjainkkal: házastársunkkal, gyermekeinkkel, rokonainkkal, barátainkkal.

C. A Szentlélek

a. A kölcsönös szeretet Lelke

A Szentháromságban aközött, aki szeret és aközött, aki szeretett, a Lélek az egység örök köteléke. A kölcsönösség az, amelyben teljesen megvalósul az emberi személy. A Lélek az, aki a Szentháromságban megalapozza kölcsönös szeretetének végtelen nyitottságát is. A keleti teológia azt emeli ki, hogy a Lélek, Istennek ez a szeretete, éppen mert ilyen, nem maradhat önmagában „zárt", hanem túlmegy, kiárad a teremtésben és a történelemben. Ebben az összefüggésben a Lélek Isten extázisa a teremtmény felé, az isteni közösség kitárulkozása afelé, ami nem isteni.

A család annyiban fogja tükrözni a Lelket, amennyiben tagjai eggyé válnak a kölcsönösségben és a szabadságban. Ez azt jelenti, hogy egyik családtag ötlete, terve és óhaja sem abszolutizálható. Az egyéni elképzelésnek mindig át kell jutnia az átmenetiség alázatán és a megkülönböztetés fáradságán. Így a szentháromságos minta a család életében egyszerre mutatkozik meg úgy, mint ötleteik ösztönzője és megmérője, mint kritikus óvatosság, ugyanakkor javaslat, impulzus a szabadság felé. Megóv mindattól, ami embertelenné tesz, és segíti a családot, hogy nagyobb legyen a kommunikáció és a részvétel.

Ez nem azt jelenti, hogy a szeretetben nem lehetnek exkluzív, kizárólagos kapcsolatok, amilyen például a jegyesek között van. Amint Saint-Exupéry mondja: *„A szeretet nem abban áll, hogy egymás szemébe nézünk, hanem mind a ketten ugyanabba az irányba."* A lét egy törvényéről van szó, ami csak látszólag paradox (pontosabban szentháromságos): a nyitott kölcsönösség egyben a két személy közötti szeretet védelme és megmentése is.

b. A teremtő Lélek

Ahogy az egyház, úgy a házasság is felülről jövő közösség. A férfi és a nő eggyé levése a házasság szentségében a Szentlélek műve. *„A Szentlélek, akit az Úr kiáraszt, új szívet ajándékoz és alkalmassá teszi a férfit és a nőt arra, hogy úgy szeressék egymást, ahogyan Krisztus szeretett minket"* (Familiaris Consortio, 107.). Tehát a Szentlélek nem lehet csak érintőlegesen jelen a házasság szentségében.

A házasság új teremtés: *„A kettő egy lesz."* A házasság pünkösdi pillanata az új teremtést létrehozó Szentlélek eljövetele. A kánai menyegző elbeszélését nem azért idézzük olyan sokszor, mert megfog bennünket a kedves jelenet, Jézus hogyan segíti meg a bajba jutott házaspárt, hanem mert az átváltoztató Krisztus van itt jelen, aki a vizet borrá változtatja. Ahol átváltoztatás-

ról van szó, ott mindig jelen van a Szentlélek. A házasság szentségében a teremtő Lélek a házastársak testi egységét még teljesebb horizontba helyezi, az eroszt agapévá változtatja úgy, hogy a kettő semmiképpen sem lesz ellentétes egymással, hanem egymásra épül, együtt bontakozik. A teremtő Lélek elmélyíti a szeretetet.

c. Az életadó Lélek

„Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék. Aki hisz bennem, annak szívéből az Írás szava szerint élő vizek forrásai fakadnak. Ezt a Lélekről mondta, amelyben a Benne hívőknek részesedniük kell" (Jn 7,37-38).

„Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és Éltetőnkben." A Lélek éltető, elevenítő. A házasság szentségében az éltető léleknek különleges módon is működési tere van, hisz az két ember életközössége, amely új élet forrásává válik.

Az életadó Lélek ajándéka az eleven házastársi kapcsolat is. Ennek előfeltétele a készség, hogy kilépjünk önmagunkból, hogy a másikkal, a másikban találjuk meg önmagunkat, hogy önmagunk boldogságát egymás boldogításában keressük.

Az életadó Lélek az, amely képessé teszi a szülőket arra, hogy lelki értelemben is apává és anyává legyenek, túl a biológiai élet fakasztásán. A gyermekeknek joguk van arra, hogy szüleik segítségével megtapasztalják Istent, hogy találkozzanak Krisztus igazságaival, hogy megtanulhassanak imádkozni. Vianne-i Szent János szerint: *„Korunk legnagyobb jogtalansága, hogy a gyermekeket nem tanítja meg imádkozni."* Amire az éltető Lélek lehelete ráfúj, legyen az akár a kiszikkadt puszta, újra virágozni fog. Fontos, hogy ne álljunk a Lélek útjába. *„A Lelket ki ne oltsátok"* (1Tessz 5,19).

Bíró László
püspök

Megtaláltam Istent

Csak zuhantam, egyre lejjebb és egyre mélyebben. Nagyanyám halálával sok minden dőlt össze bennem. Kértem Istent napról napra, hogy vegye el az én életemet is. De Ő nem hallgatott rám. Amikor bátyám autóbalesetet szenvedett, jött a kérdés: „Miért? Miért pont ő, amikor ő sokkal jobb volt, mint én?" Nem értettem Istent. A barátom megjegyezte: „Akit Isten szeret, annak nagy keresztet ad." Nem akartam ezt az Istent, aki úgy szeret, hogy keresztet ad.

Azt éreztem, mintha egyre sötétebb és kiúttalanabb lenne minden. A legszörnyűbb az volt, hogy mindenki boldognak hitt, pedig nem voltam az. Kipróbáltam az alkoholt, a cigarettát, és egyre mélyebbre süllyedtem. Már csak a barátom tartotta bennem a lelket, de azután már ő sem érdekelt. Egy nap megálltam és csak bámultam magam elé. Kezemben egy csomó gyógyszer volt. Egy vágyam volt: meghalni. „Valóban ez lenne a megoldás?" Féltem az Istennel való találkozástól. Tudtam, hogy létezik, de azt akartam, hagyjon békén engem, törődjön a maga embereivel. Tudtam azt is, ha meghalok, Ő ott lesz, de nem akartam Vele találkozni.

Úgy éreztem, csak egy megoldás van: el innen oda, ahol nincs Isten. A tengeren túl reméltem új életet, új álmokat, új varázslatokat. Meg akartam találni önmagamat. Elkezdtem keresni a módját, hogy kijuthassak Kanadába, mivel a Dallas tévésorozat szerint ott elég „normális" dolog az, hogy a „problémás" emberek pszichiáterhez járnak. Megtanultam angolul, de a sok megkérvényezett helyről csak egy bizonyos „Mária ház" válaszolt. Valamiféle önellátó közösség volt, ahol mindenkinek megvolt az egész napi feladata. Szegényen éltek. Úgy gondoltam, kezdetnek jó lesz, küldjenek meghívót, körülnézek, aztán úgyis lelépek onnan.

Amikor kimentem, tél volt, hideg és annyira idegennek éreztem magam köztük és az országban. A közösség a falu szélén volt, körülbelül hatvan állandó taggal és vagy harminc vendéggel. Egy szobában tizenhat ágy volt, tizennégy a vendégeknek és kettő az állandó tagoknak. A két állandó tag volt a vendégek vezetője, „anyja". Egyikük végigvezetett a házon. Megkérdezte, miért jöttem. Azt mondtam, hogy angolt tanulni. „Mindegy" – mondta – „úgyis azt tartjuk, hogy ide mindenkit a Szentlélek hoz." Hihet, amit akar, gondoltam, én úgyis megyek tovább. Azután beszélt nekem a szegénység, a tisztaság és az engedelmesség erényeiről, amelyek szerint ők is éltek. Közben én arra gondoltam, milyen unalmas

lehet mindenkinek ugyanezt elmondania. Valahogy mégis olyan átéléssel beszélt, főleg az engedelmességről. Na, gondoltam, én is jó helyre jöttem, amikor otthon is mindig problémám volt az engedelmességgel, most aztán itt vagyok a kellős közepén. Azután röviden elmondta a napi teendőket: reggeli ima, mosogatás, munka, ebéd, olvasás az alapító könyvéből, mosogatás, munka, teaszünet, munka, mise, vacsora, mosogatás és este szabad program, olvasás, társasjáték.

Belecsöppentem az életbe. Próbáltam elvégezni a rám bízott feladatokat: segíteni a konyhán, mosogatni, takarítani. Az emberek szimpatikusak voltak, de nem értettem, miért vannak itt, ilyen körülmények között, miért dolgoznak a semmiért. Este a vendégek „anyja" odajött hozzám és megkérdezte, milyen volt a napom. Nagyon megérintett, hogy őt érdekli, mi történt velem. Röviden beszélgettünk, majd megáldott és elment.

Másnap este újra odajött hozzám megkérdezni, hogy milyen volt a napom. Megint elbeszélgettünk, majd megáldott és elment. A következő este már vártam, hogy leüljön az ágyam mellé és csak úgy egyszerűen megkérdezze, hogy telt a napom, rám nézzen és fontos legyek neki. De nem... Féltem közelebb kerülni hozzá, nehogy belelásson a lelkembe és megégessen. Egyre csak azon gondolkoztam, mit keresek itt, az engedelmességet gyakorolva, amikor ezzel voltak a legnagyobb problémáim otthon.

Egyik este amikor már a szobában voltunk, és mindenki aludni készült, felvettem a kabátomat és kisétáltam, talán rágyújtani, vagy magam sem tudtam. Az „anya" utánam jött, és hívott, hogy ne menjek el. Én pedig egyszerűen elsétáltam. Húsz perc múlva elindultam visszafelé. Ő ott ült a lépcsőn és várt. RÁM várt! A hideg téli éjszakában várt rám. Így szólt: „Gyere, beszélj velem." Mit tudtam volna mondani? Hogy ez az egész nem is érdekel? Hogy az egész ittlétem egy hazugság, hogy az életem üres? Ő elmondta nekem, hogy miért van itt, és milyen is volt idejövetele előtt az élete. Számomra az volt a legfontosabb, hogy nyitott és bizalommal teljes volt. Olyan dolgokról beszélt nekem, amelyeket még mások sem tudtak róla, akik pedig sokkal régebben voltak ott, mint én.

Vasárnap együtt ballagtunk a misére. A templom, ahova vasárnap jártunk, egy kilométerre volt. Tudtam, ez az út elég lesz arra, hogy elmondjam ottlétem valódi okát, hogy nem az angol tanulás hozott ide, hanem a lelkem sötétsége, a depresszió. És hogy valójában azért jöttem, hogy munkát találjak, hogy így legyen pénzem pszichológust keresni. Még ma is hallom akkori szavait: „Ígérem, ha itt maradsz, segítek neked!" Nem volt mit vesztenem... Hat éve vánszorogtam a sötétségben és senki sem segített. Nem tudtam, hogy mit fog tenni, de rá hagyatkoztam. Megjelöltünk két napot – a szerdát és a vasárnapot –, amikor vacsora után összeültünk és beszélgettünk mindenről.

Számomra nem is volt más nap, csak szerda és vasárnap. A többi nap elfolyt. Tudtam, hogy szerdától vasárnapig négy nap van, és vasárnaptól szerdáig csak három. Nem érdekelt az egész ittlétből semmi más, csak a szerda és a vasárnap. Nem érdekelt senki, csak ő és az az egy-egy óra, amit rám szentelt. Egyetlen egy alkalommal sem feledkezett el rólam.

Eközben észrevettem, hogy az emberek boldogok körülöttem. Néha bántott az a gondolat, hogy ők bizonyára tudnak valamit, amit én nem, de azzal nyugtatgattam magamat, hogy ők más okból vannak itt, mint én. Ők Istent keresték, én meg csak úgy ott voltam.

Egyszer megkérdeztem a főnöknőtől, mi ennek a háznak a „titka". Ő elővette a kis mandátumot (ami szerint élnek), majd e sorokra mutatott: „Szeretet, Szeretet, Szeretet." „Nem – mondtam –, szerintem a hit az. Ha nekem egy tizede volna a hitéből, az elég lenne." Ő rám mosolygott és így szólt: „Miért nem maradsz tovább?" Utolsó napjaim voltak ezek abból az egy hónapból, amelyre mindenkinek azt mondtam, eddig maradok. Munkát is ajánlottak, de meg akartam ismerni a ház „titkát". Szobatársaim közül valaki azt mesélte, hogy ő két hónapra jött, s már ötödik hónapja van itt. Élete megváltozott, boldog lett – mesélte. Döntenem kellett. Maradtam, holott magam sem értettem, miért...

Egy nap, amikor a farmra voltam beosztva, egy idősebb férfi, akit még úgy ahogy elfogadtam, megjegyezte: „Engem senki nem szeret!" „Joe, én szeretlek" – válaszoltam. Másnap, amikor megláttam, automatikusan mondtam: „Szeretlek!" – bár nem volt könnyű. Elgondolkoztam, mit jelent ez a szó, amit talán még soha az életemben nem mondtam senkinek. Harmadnap már úgy éreztem, ki kell mondanom, s ez alkalommal a szívem legmélyéről jött: „Szeretlek!" És ezt valóban így is éreztem. Boldog voltam! Délután a vezetőnő tanított kötni. Rájöttem, hogy amíg mellettem ült, az egész érdekelt, de amikor elment, legszívesebben abbahagytam volna. Amikor visszajött, olyan szívesen csináltam, mint semmi mást. Az egésznek egy oka volt: éreztem, hogy szeret, és én is szerettem őt, de nem mertem neki megmondani.

Egy szerda esti beszélgetés alkalmával elmondtam tapasztalataimat a vendégek „anyjának", s megkérdeztem, mi a véleménye arról, ha valakinek elmondjuk az érzelmeinket. Ő azt válaszolta, szerinte nagyon szép, ha kimondjuk. Ezek után csak egyet tudtam tenni, szóltam neki, hogy „valamit szeretnék mondani". „Igen tudom – felelte –, de tőled akarom hallani." „Szeretlek" –

mondtam. Aznap este kint ültem a lépcsőn és néztem az eget... Istent. Talán életemben először mondtam ki: „Uram, köszönöm, hogy élek." Másnap, mint a gyermek, aki új szót tanult, mindenkinek elmondtam, hogy szeretem. Aztán visszakérdeztem, vajon ők szeretnek-e engem. Persze, hogy szerettek!

Kezdtem belemerülni az itteni életbe és boldog lenni. Néha röpködtem, de néha minden ok nélkül rám tört a mély sötétség érzése. Ilyenkor csak arra volt szükségem, hogy ott legyen mellettem valaki. És ő, a vendégek „anyja" ott volt. Ha épp más dolga akadt, azt otthagyta. „Bármikor – mondta – itt leszek neked." És ott volt. Néha csak próbára akartam tenni, hogy valóban ott van-e? Három hónapig tartott, mire megértettem: ő valóban szeret. Mint anya a gyermekét: feltétel nélkül. Ami a nehéz órákban még segített, az a következő mondata volt: „A holnap más lesz!" És rájöttem, hogy ez valóban így van! Egyre ritkábbak lettek a sötét percek és elkezdtem keresni Istent.

Egyik este, a vacsora után felolvasták azoknak a névsorát, akiket elhelyeznek a házból máshová az állandó tagok közül. Az én segítőm neve is köztük volt. Jó darabig csengett a fülembe... „El innen!" – gondoltam. Menekülni vágytam. Úgy éreztem, nélküle ez az egész semmit sem ér. A közelben volt egy úgynevezett „sivatagi ház", ahova váltva egymást 24 órát imádkozni jártunk. Én is ott bújtam el este 8-tól másnap este 8 óráig, ha egyedül akartam lenni. Most is oda mentem. Ő hamarosan megtalált. Együtt sírtunk. Én is sajnáltam őt, mert nem akart elmenni és én sem akartam, hogy ő elmenjen. Sokat beszélgettünk, aztán visszamentem a közös házba. Este, amikor mindenki a szobába ment, én másfelé vettem az irányt: a közeli temető felé. Egyedül akartam lenni. Felmásztam egy közeli hegyre, amelyen egy kápolna állt. Ott ültem az ajtajában. Nem értettem Istent. Miért csinálja ezt velem, amikor én meg akartam találni Őt? „Mindig elveszi azokat, akiket a legjobban szeretek" – így éreztem. Amikor visszamentem a szobába, már mindenki az ágyában volt. A vendégek másik „anyja" megkérdezte, hol voltam. Én megmondtam, ő megáldott és felhívta a többieket, hogy előkerültem. Később derült ki, hogy kerestek már az egész környéken. Sokkal rosszabbul éreztem magam, mint amikor ide jöttem. Akkor még volt célom és erőm is hozzá, hogy véghez vigyem. Most azonban úgy éreztem, mélyebbre süllyedtem, mint bármikor. El akartam menni, de nem volt hozzá erőm.

Beszéltem a főnöknővel, aki azt mondta, Isten úgy szeret bennünket, hogy először egy emberen keresztül mutatja meg szeretetét, azután kettő, három és egyre több emberen keresztül. „Ez mese" – gondoltam. Elmondtam neki, hogy úgy érzem magam, mint aki vak volt, meglátta a fényt öt percre és utána újra visszamegy a sötétségbe. Erre ő azt felelte: választhatok a sötétség és a világosság között. „Akarom a sötétséget" – mondtam. Megkérdezte, hogy imádkozhat-e értem. „Ha úgy gondolja, hogy ez segít" – feleltem. Amikor a szobába mentem, a „vendégek anyjának" elmondtam, hogy ha ő elmegy, akkor én is elmegyek, elfogadom a felajánlott állást. Még soha senkit nem láttam annyira aggódni értem, mint akkor őt! De ő már nem tehetett semmit...

Éjszaka egy különös álmom volt: egy vonaton utaztam, amely a levegőben száguldott nagy sebességgel. Bent a vonatban világos volt, kint pedig végtelenül sötét. Valaki megjegyezte: „Ha kimész, a vonat elrohan és te soha többé nem jöhetsz vissza, és marad a végtelen sötétség." „Én a sötétséget akarom" – mondtam, és elindultam, hogy ellökjem az ajtóból azt a személyt, aki meg akarta akadályozni, hogy kimenjek. A vendégek másik „anyja" volt, aki csak ennyit mondott: „Ne menj el, én veled leszek." Ekkor felébredtem. Még soha nem féltem annyira, mint ekkor. Nem értettem, mi akart ez lenni, de féltem... Amikor mindenki a templomba ment, én a sivatagi kis házba mentem, hogy egyedül lehessek. A falon egy nagy kereszt függött és az asztalon ott volt a Biblia. „Ha most azt akarod, hogy itt maradjak, szólj hozzám, de úgy, hogy értsem" – mondtam. Kinyitottam a Bibliát, és ahol kinyílt, ott elkezdtem olvasni: „Ne térj le az én utamról, mert akkor veszélybe kerülsz. Az én utam a világosság a számodra..." Ez volt az üzenet.

Én maradtam, a lelkivezetőm egy pap lett, aki sokat segített nekem. A többiek pedig, volt aki nappal, volt aki éjjel, de mindig volt aki odafigyelt rám. Ketten, hárman, négyen, és rájöttem, hogy valóban szeretnek, és hogy milyen vak voltam, hogy nem láttam őket. Első segítőmnek el kellett mennie, hogy eljuthassak Istenhez. Jó volt, hogy elment, mert így megnyíltam az emberek előtt...

Amikor a sivatagi házban a hivatásomról elmélkedtem, egy szózatot hallottam: „Én azért hoztalak ide, hogy a szeretetet megmutassam neked, a te hivatásod ezt tovább adni." Megtaláltam Istent.

Egy nap valaki odajött hozzám és megkérdezte, miért vagyok olyan boldog. Valóban boldog voltam. Az illető sírt, elmesélte az életét és én tudtam, hogy csak egyet tehetek, amit lelki anyám mondott: „Azzal hálálod meg nekem, hogy melletted voltam, hogy te is ott leszel mások számára." ***Bármikor készen lenni a másik számára – ez a szeretet.***

Mi volt a terve Istennek az életemmel? Amikor kinyitottam a Bibliát, ezt olvastam: „Menj haza, mondd el Isten dicsőségét az embereknek."

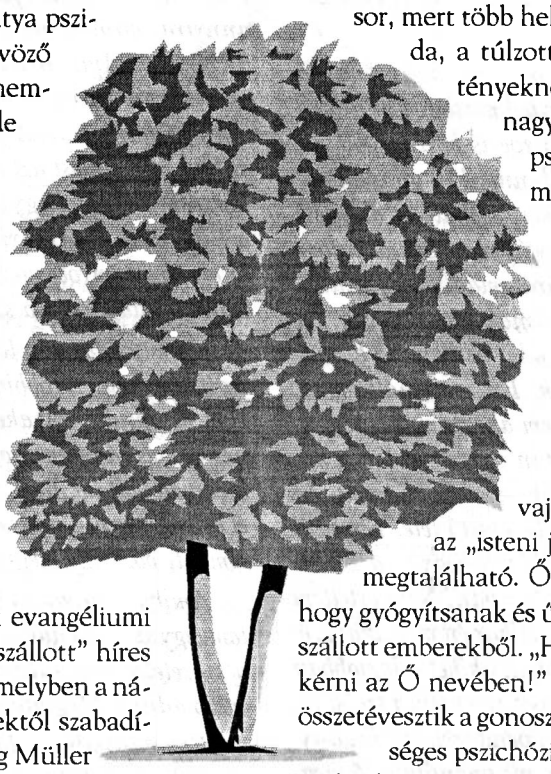
Ezután hazatértem Szlovákiába és Isten dicsőségéről beszélek az embereknek...

Kurcz Ilona

A megváltás gyümölcse a szabadítás és a szív megújulása

Nagy figyelem övezte a hazánkban kiadott lelki könyveikből ismert Jörg Müller és Michael Marsch szerzetes papok előadásait július 10-én. Michael Marsch atya a domonkos harmadrendiek vezetőjeként érkezett a közösség meghívására, Jörg Müller pedig szabadságából ajánlott fel egy előadással gazdagított napot a Katolikus Karizmatikus Megújulás vezetőinek kérésére.

A teljesen megtelt Szent Gellért templomban már hagyománya van Jörg Müller atya pszichológiát lelkigondozással ötvöző előadásainak. Az új előadás nemcsak a lelki gyógyításról szólt, de maga is egyensúlyt állított helyre, gyógyított. (Az elmúlt években, korábbi hiányok túlkompenzálásaként néha mértéken túli, sőt divat téma lett a megszállottságról, ördögűzésről beszélni. Önjelölt „szakértők" félreérthetőségei miatt alakult ki azután sokaknál egyfajta ecclesiogén betegség, szorongás a mindenhol gonoszt látó félelemtől.)

A lelkipásztor-pszichológus előadó mostani szentmiséjének evangéliumi része tudatosan a „gerázai megszállott" híres történetét idézte fel, az esetet, amelyben a názáreti Jézus légiónyi gonosz lélektől szabadított meg egy szerencsétlent. Jörg Müller atya arra helyezte a hangsúlyt, hogy nem szabad eltúloznunk a megszállottság veszélyét, hiszen „a keresztény embert Isten megvédi, nem kell rettegnünk, félnünk, Isten erősebb!" Szellemes kifejezéssel a mindenütt démonokat gyanítókat „demo(n)kratáknak" minősítette. Merészen e téma új vonásaira hívta fel a figyelmet Avilai Terézt idézve („akit az ördög nem tud a rosszba kényszeríteni, azt a túlzottan jóhoz vezeti el"). Müller atya fölidézte az ősi tapasztalatot, az ördög régi trükkjét, hogy elhiteti: ő nincsen. Ezt kiegészítette egy meglepő észrevétellel: az ördög legsikeresebb trükkje viszont az, hogy elhiteti, miszerint mindenütt ő van ott. Finom megkülönböztetést tett a szabadító ima és az ördögűzés témájában is. Elmondta, hogy minden pap tud imádkozni a szabadításért! (Nem is szólva arról, hogy minden Miatyánk tartalmazza a „szabadíts meg a gonosztól" szöveget.) Jelezte, hogy mindenkinek szabad természetes módon imádkozni a sátán ellen (beleértve a XIII. Leó által ajánlott Szent Mihály imát). Ám az ún. „nagy exorcizmust" 1972 óta nem szabad csak püspöki engedéllyel végezni. (Erre a tiltásra azért került sor, mert több helytelen exorcizmusra is volt példa, a túlzott jámborságra hajlamos keresztényeknél az ördögűzés szorongásokat, nagy félelmeket keltett.) A kitűnő pszichológus-pap a tűnődéseit is megosztotta hallgatóságával. Tanulságosnak tartotta, hogy mivel csak kevesen kapnak engedélyt a katolikus egyházban a fenti „nagy szabadításra", ezért aztán a szektákhoz mennek „át" a keresztények, ahol boldog-boldogtalan megkapja azt, amit kér. Jörg Müller atya kérdése: vajon az egyházi jog mindig azonos az „isteni joggal"? Hiszen Jézus szavaiban megtalálható. Ő arra szólította fel tanítványait, hogy gyógyítsanak és űzzék ki a gonosz lelkeket a megszállott emberekből. „Ha Önök hisznek, mindent lehet kérni az Ő nevében!" – fordult közönségéhez. Sokan összetévesztik a gonosz általi megszállottságot a közönséges pszichózisokkal, hisztériákkal. Azt tanácsolta, hogy mielőtt paphoz rohanna valaki vélelmezett „démonaival", ne restellje fölkeresni a pszichológust vagy orvosát! Müller atya saját praxisa alapján a hozzá forduló öndefiniált „megszállottak" mindössze 10%-át tartotta csupán papi közreműködésre szorulónak. Ezek töredékénél, az összes eset 0,1%-ánál volt feltételezhető „a gonosz" jelenléte. Hozzátette: ott is „talán".

Sok energiát, időt igénylő szabadító imák után néha tapasztalta, hogy ima után újra jelentkeztek a betegnél a szimptómák. Hát ilyen gyenge az Isten? – tette fel a költői kérdést, majd válaszolt rá: Nem! A betegek többségének egyszerűen pszichológiai problémái vannak! Ezek 80%-a viszont orvosilag gyógyítható. Sok hiszte-

roid páciens (és disszociális személy) képtelen saját állapotát megfelelően leírni. Hagyjuk ki a „játékból" a sátánt! – javasolta Müller atya, nagy derültséget keltve.

Önszeretet – mondta ki a másik kulcsfogalmat, a szót biblikusan és lélektanilag pozitív jelentésben. Erre van szükségünk! Méghozzá úgy, ahogyan az önszeretetben is benne rejlik: ismerjük meg önmagunkat! Könnyű a magát nem ismerő embert függővé tenni. A szekták „ráolvasói" sajnos, igen jó emberismerők. A keresztények miért nem azok? Ezután, hangulati oldásként elmesélte saját esetét a püspökével, aki nem akarta őt pappá szentelni, mert úgy vélte: sok probléma van a pszichológus papokkal! Később, midőn egy másik püspök mégiscsak pappá szentelte Jörg Müllert, a saját püspöke (az előző) tüstént magához hívatta, hogy imát kérjen szabadulásáért. Meg is magyarázta: szüksége van a pszichológusokra, mert azokban megbízik. „Ebből látszik – fűzte hozzá –, milyen nagy Isten humora! Nézzék – zárta szavait – az okos keresztény betartja az orvos-pszichológus-pap sorrendet. Nem szabad elfelejteni, hogy Isten mindig Önökkel van. Ő az erősebb! Ha meg jön az ördög, küldjük el – az ördöghöz! Isten nevében..."

Az előadást követően hosszú órákon át folyt a papok (kérés szerinti) személyes gyógyító imádsága és a hívek megáldása. A bensőséges hangulatú együttlét végén a vendég lelkipásztor egy történettel búcsúzott: „Az imák teljesülnek, de nem azonnal. Az édesanyám negyven évig (!) imádkozott azért, hogy a fiából pap legyen. A negyven év után és az édesanyám halálát követő, újabb tíz év múlva szenteltek végül pappá."

Mintha ennek a mondandónak a kiegészítése lett volna, úgy illeszkedett Michael Marsch atya lélekemelő teológiai meditációja az előző előadáshoz. Marsch atya a Szentháromság és Mária szerepének összefüggéseiről beszélt (Kármelhegyi Boldogasszony vigíliáján).

Megvilágító párhuzamokat, rejtett egybecsengéseket emelt ki a Bibliai üzenetből, s az egyháztörténetből. Felidézte, hogy Jézus Mária kérésére változtatja át Kánában a vizet borrá, s a Golgotán Mária jelenlétében ajánlja fel testét és lelkét, miután a Jánoshoz mondott szavai által („Ez a te anyád") Máriában megalapítja az egyházat. A teljes modell (a Szellem által) a testtől a szellemig vezet: a vizet borrá alakítja, majd (az utolsó vacsorán) a bort vérévé változtatja. A bibliai tipológia előképének példájával rámutatott: az alvó Ádám oldalából életre hívott női embertárs, illetve a halott Jézus dárdával megnyitott oldalából fakadó szentségek, titkok párhuzamára. Igen szemléletes az a XI. századi táblakép, amelyen a Jézusba dárdát döfő katonát is megnevezték. A katona neve: Caritas. Marsch atya teológiai magyarázata meglepetés. Szerinte ez Isten szeretetének a jele. Az Atya ugyanis maga is megengedte (és akarta) Fia önfeláldozó halálát. Így lehet megérteni, hogy Jézus kereszthalála nem brutalitás és nem mazochizmus következménye, hanem valódi szeretetáldozat, Istenünk barátságának a jele. Hiszen Jézus mindent az Atya megbízásából (és saját szándéka erejéből) tett, a Pneuma közvetítésével.

Jézus agapéjának asztalánál az Atya a házigazda. Az adományok íze pedig a Lélektől van. Jó, ha újra és újra fölidézzük: az Eucharisztia jelentése: köszönet. A Fiú köszönete az Atya felé, aki magát ajándékozza. A Fiú az Atya ajándéka. Midőn az Eucharisztiát ünnepeljük, engedjük magunkat meghívni ezen ajándékozásra, ahol megesszük a Fiút, teste és vére ajándékát. Nagy titok ez... – ahogy Szent Pál mondja. Jézus, a vőlegény, egyesül az Egyházzal, menyasszonyával. S a jegyesi szeretet kölcsönösséget vár el. Marsch végtelenül gyöngéd, empatikus szavakkal méltatta Jézus „kolduló" szeretetgesztusát. Jézus szerinte valósággal könyörög, koldul: „vegyétek és egyétek!" S koldul, amikor megmosva a tanítványok lábát, kéri őket: ti is mossátok meg egymás lábát!

Különösen megragadó volt Marsch atya elmélkedésében a hangsúlyos ökumené (a nyugati teológiai tételekhez a keleti egyház szókincsét használta Mária Istenanyasága kapcsán). Jelen volt szavaiban a nagy és aggályosság mentes Mária-tisztelet, amellyel Medjugorjéről és Mária szerepéről beszélt. Jól jelzi ezt a hallgatói kérdésre adott válasza „Mária corredemptrix", azaz a „társmegváltó" ügyében. Mosolyogva osztotta meg velünk a „titkot": évek óta vár a nyilvánosságra egy hatalmas dosszié a pápa fiókjában, Mária társmegváltói szerepéről. Ezt eddig egyházpolitikai okok miatt (a protestáns testvérekre való tekintettel, ökumenikus gesztusként) nem publikálták. Őmaga, azaz Marsch atya, személy szerint meggyőződéssel hiszi Mária társmegváltói szerepét. Idézte protestáns barátját, aki megvallotta neki: ha egyszer az egyház egysége létrejön, az Mária által, s neki köszönhetően fog megvalósulni.

Befejezésül (immár homiliájában) a napi evangéliumi szöveg kapcsán hangsúlyozta: nem véletlen, hogy Jézus kettesével küldte tanítványait. A küldetés nem az egyéni képesség csillogtatása. Mindnyájan társak vagyunk, s mindnyájunknak küldetése van. Valamennyien részt veszünk a megváltás művében.

Deme Tamás

Egy lelkigyakorlat ami Új Pünkösdöt hozott

(A lélek sebeinek gyógyulása, karizmatikus lelkigyakorlat, Balatonlelle, 2000. május 15-20.)

A lelkigyakorlat eredményeit és hatásait szinte lehetetlen szavakba öntenem. Csoda, csoda, csoda! Minden gondosan „egybevágott", hogy feleségemmel együtt – akiről, bár időnként eljárt velünk a karizmatikus szentmisére, nem igazán gondoltam, hogy egyáltalán részt venne velem egy lelkigyakorlaton – „véletlenül" rá tudjunk érni.

Én pár héttel korábban végeztem el a számomra gyümölcsöző Szentlélek-szemináriumot. Ezért inkább azt kértem az Úrtól, hogy elsősorban a feleségemet és egy másik soproni testvérünket gyógyítsa, erősítse, és ha mindemellett ad még számomra is némi ajándékot, azt szépen megköszönöm.

TANÚSÁGTÉTEL

Általánosságban a következők jellemezték a lelkigyakorlatot: a Lélek munkálkodása, a testvéri szeretet a résztvevők között, az egymásra figyelés, a támogatás, a szervezők figyelmessége, s a lelkigyakorlat vezetőinek tevékenysége bizony az Apostolok Cselekedeteit idézte, ami így vált számomra most igazán hitelessé, élővé és fontossá.

Személyes tapasztalatok: feleségem a lelkigyakorlat előtt alkalmi templomlátogató volt, langyos imaélettel és aktivitással. Az előzetes várakozásaimat messze meghaladó derekassággal vett részt a lelkigyakorlaton. A tanúságtételek, az előadások és saját tapasztalatainak a hatására most komolyan veszi imaéletét, szűk és tágabb családjában, valamint távolról sem vallásos munkahelyén is tanúságot tett tapasztalatairól, megvallva Urát, aki átalakította az életét. A lelkigyakorlat során a koponyáján lévő két olyan nyirokcsomó is felszívódott, amelyekről néhány nappal korábban az orvosa azt nyilatkozta, mivel csontos részen van, örökre megmarad.

Saját tapasztalataim: A harmadik napon, a reggeli áhítat közben Margaritha nővér képét láttam a lelkemben megjelenni, és beszélgetni kezdtem vele németül a lelki problémáimról. Egyszer csak egy fénylő keresztet láttam, majd úgy éreztem, lelki ráncaim kisimultak. Úgy gondoltam, ilyen módon éltem meg a gyógyulást, és erről több társamnak és az egyik tolmácsnak is említést tettem.

A mindennap húzott igekártyák találóak voltak számunkra, két nappal később viszont az igekártya utalását nem értettem meg. A nővér előadása és a következő csoportos ima azonban rádöbbentett és meg is szabadított keleti sportokkal és gondolkozással kapcsolatos – számomra is rejtett – rendkívül kártékony megkötözöttségemtől.

*A nagykilenced vége felé tartok. A lelkigyakorlatot a nagykanizsai Jézus Szíve Templom szervezte. Akinek van füle, hallja meg! **Áldott legyen Jézus Szent Szíve!** Ő minden ígéretét megtartja! Mind a Szentlélek-szeminárium, mind a gyógyító lelkigyakorlat a nagykilencedem időszakába esett.*

Két testi gyógyulást éltem meg. Nyolc éve csontszáraz volt a szemem, nem volt könnyem. Az orvosok különböző műkönny-cseppekkel próbáltak meg segíteni ezen a fájdalmas és nehézkes nézést, olvasást eredményező nyavalyán, de kevés sikerrel. Nemcsak hogy visszanyertem a könnyeimet, de a könnyek ajándékát is megkaptam.

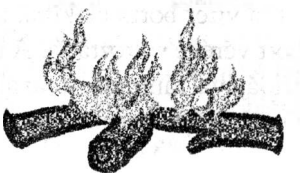
Családomnak és ismerőseimnek feltűnt, hogy felöltöttem az Új Embert. Én magam pedig érzem, tapasztalom a Lélek szédítő erejét és lobogását, a Szűzanya pártfogását és vezető kezét. Amit tanultam, azt aktívan, gyümölcsözően használom és örömmel adom tovább.

Számomra a Szentév tavaszán a Szentlélek-szeminárium Új Húsvétot, a lélek sebeinek gyógyulása lelkigyakorlat Új Pünkösdöt hozott. Fellobbant a perzselő láng az otthonomban és a környezetemben.

Áldassék érte az Úr neve! Margaritha nővér, John atya és Miklós atya missziója kiemelten szerepel napi imaszándékomban.

Misi, Sopron

»Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön: mennyire szeretném, ha már föllobbanna!« (Lk 12,49)

Isten elhívott a szegények közé

Ha a jelenemről szeretnék beszélni, kissé vissza kell tekintenem a múltamra is. Harmadik gyermekként Isten irgalmából születtem bele egy katolikus családba. Igazából a hitemet nem örököltem, meg kellett küzdenem érte. Rengeteg kétellyel, kérdéssel szembesültem serdülőkoromban, amik miatt majdnem teljesen feladtam, hogy valaha is hívő ember legyen belőlem. Azután 18 évesen egy kispap által én is megtaláltam Jézust. Amikor befogadtam Őt a szívembe, gyökeresen megváltozott a gondolkodásmódom és az életem.

Alighogy megtértem, Isten elhívott a szegények közé, a hajléktalan fiatalok közé. Az Isten felé való megnyílásommal szinte egyidőben átéreztem ezeknek az embereknek a nyomorát, a rászorultságát. Azért merek ezzel dicsekedni, mert tudom, hogy ez az Isten érzékenysége bennem, és hogy magamból ezt sehogyan sem tudtam volna kicsiholni. Mindjárt elmondom, hogy még ezzel az Istentől kapott elhívásommal is mennyi küzdelmem volt!

18 évesen – érettségi után – a szüleimmel éltem még, és ők szinte semmit sem értettek abból, amiken átmentem, így azt sem, miért kezdtem el vonzódni az „aljanépnek" kikiáltott fiatalok felé. Ráadásul még én sem tudtam, hogy ezt hogyan is csináljam. Ekkoriban a Domonkos templomba, ahova jártam, meghívták a Karitász csoportot. Ebben a csoportban a főnök azzal az ötlettel állt elő, hogy fel kellene keresni az utcákon, tereken tanyázó hajléktalanokat. Természetesen kapva kaptam az alkalmon, és így kezdődött el az Istentől kapott pályafutásom, aminek még mindig nincs vége! Így hát 18 évesen éjszakákat töltöttem a Keleti Pályaudvaron, a Délinél és a Moszkva téren. Ismerkedtem az ifjakkal. Tapasztalat híján abszolút kihasználtak. Én pedig szinte meggondolatlanul adtam nekik a pénzemet, a ruháimat... Az idővel viszont nem így voltam. Észrevettem magamon, hogy féltem az időmet tőlük. Ez a felismerés elszomorított, mert arra gondoltam, hogy csak kegyes hasonmása vagyok annak, akit Isten képzelt belém.

Eközben fiatalon férjhez mentem és négy gyermeket szültem – így hosszú időre kiestem ebből a feladatból.

Legkisebb gyermekemet szoptattam még, amikor találkoztam egy lánnyal, aki úgy gondolkodott, mint én, és így létrehoztunk körülbelül tíz éve egy közösséget, ahol minden héten találkozunk a hajléktalanokkal, Bibliát olvasunk velük, tanítgatjuk őket a hitre, együtt imádkozunk, énekelünk, s olykor játszunk is. Nyaranta 3-4 napos „csöves-lelkigyakorlatot" szervezünk egy-egy vidéki plébánián.

E tíz év alatt a csapat egészen átformálódott, jöttek-mentek az emberek, de az Istentől kapott hívás még az eredeti. Úgy érzem, sikerült ezeket az embereket teljesen felvállalni, minden fájdalmukkal, sérülésükkel, betegségükkel együtt. Igyekszünk mellettük állni a munka, a lakás és egyéb problémáikban is.

Az elmúlt télen azt határoztuk el, hogy mindent megteszünk azért, hogy fedél lehessen a fejük fölött, és ne kelljen ezentúl a kemény mínuszokban kint aludniuk. Velük együtt imádkozunk egy olyan házért, ahol meg tudnák azt élni, hogy összetartoznak, hogy egy család vagyunk – mivel éppen ilyen tapasztalatuk nincsen.

Dicsőség legyen Istennek!

Ercseyné, Enikő

Hogyan tudom Jézusnak megmutatni a szeretetemet?

Ha minden helyzetben hiszek az Ő szeretetében. • Ha semmi miatt nem panaszkodom, hanem hálát adok, hogy Ő nekem jót akar. • Ha megbocsátok, amikor megbántottak, és igazságtalanok voltak velem szemben, ahogyan Ő is megbocsátott nekem. • Ha egy szeretetteljes szót mondok Neki – még akkor is, ha nem érzek semmit. • Ha azt, ami nehezemre esik, a Hozzá való szeretetből szívesen teszem. • Ha a nehéz embereket türelemmel és szeretettel hordozom, miképpen Ő is mindig hordoz engem. • Ha imádatomat szóban vagy énekben Elé hozom. • Ha a vereség közepette is dicsérem az Ő győzelmét. • Ha nem felejtem el irántam való jótéteményeit, hanem ezeket újból és újból hálával felsorolom. • Ha Isten és az emberek előtt alázattal meghajolok. • Ha nem az emberek jótetszésére, szeretetére és tiszteletére törekszem, hanem mindig újból csak arra, hogy az Ő tetszését elnyerjem. • Ha gyakran elmélyülök szenvedésében, szeretettel szemlélve Őt. • Ha nem akarok mást, mint amit Ő akar – akár megadja nekem, akár megtagadja tőlem a kérdéses dolgot. • Ha odaszánom magam az emberek megmentéséért, hogy az Ő szeretetének lángja meggyújtsa szívüket.

Basilea

Karizmatikus hírek a nagyvilágból

Az USA KKM a hálózaton

Az Egyesült Államok Katolikus Karizmatikus Megújulásának Nemzeti Szolgáló Bizottsága kidolgozta hálózati jelenlétét, hogy mindazok a források, amelyeket biztosítani tud, könnyebben és szélesebb közönség számára legyenek elérhetőek. Továbbá támogatóink segítségére akartunk sietni, hogy még kényelmesebb módon juttathassák el adományaikat munkánk támogatására, amelyből ezáltal ők is kiveszik a részüket. Az elérési hely viszonylag új és valójában még fejlesztés alatt áll. Az elérési hely szerkezete nagyon dinamikus, ugyanakkor viszonylag egyszerű, és úgy gondoljuk, jelentős lényegi értékei vannak. A honlap grafikáján mozgó lángnyelvek láthatók az Egyesült Államok térképe fölött. A lapon van egy idézet is küldetésünk megfogalmazásából: *„...Pünkösd kegyelmét felszítani az Egyházban és azon túl..."* Vannak segítségek a tájékozódáshoz, amelyek elvezetik vendégeinket a Hírlevél, Események, Támogatás és Források oldalakhoz, és ezen kívül más fontos elérési helyekhez. A **Hírlevél** mutató elvezeti vendégeinket a „Pünkösd Ma" 16 oldalas díjnyertes negyedéves kiadványunk teljes példányához. A hírlevelet el lehet olvasni a képernyőn, de le is lehet hívni és máskor elolvasni. Az **Események** mutató elvezet a „Jézus 2000-ben ünneplésé"-hez, amely a kereszténység azon áramlatainak összefoglalása, amelyekkel dolgozunk. A lap meghívja a látogatókat, hogy együtt ünnepeljük Jézust 2000-ben. A **Forrás** oldal bemutatja az „Új Élet a Lélekben Szemináriumi Csoportok kézikönyvét" és ismerteti, hogyan rendelhetünk a megrendelő lappal, amit le is lehet hívni, vagy akár helyben ki is lehet tölteni. A kézikönyvnek óriási sikere van, az első nyomtatás 70%-át már elpostáztuk.

Itt mutatjuk be igazgatónk, Walter Matthews kiadványát is, „Emeld fel hangodat, a Jubileum éve" címmel. Arra hívja a Karizmatikus Megújulást, hogy ünnepelje a jubileumot és gyakorlati javaslatokat tesz. Ez a kiadvány is megrendelhető az interneten. A fejlesztés előrehaladtával más források is elérhetők lesznek ezen a helyen. A reakciók és visszacsatolások pozitívak és támogatóak voltak. A honlap megkereshető a központi web oldalon: **http:/www.iccrs.org.**

Bob Brown
(Fordította: Horváth Csilla)

ASSISI FERENC
TESTAMENTUM

(Részletek)

Tudjátok jól, én nem sokat tanultam
és néha félre is beszélek,
– nem bírom el az Istent, nem bírom –,
de mondom, ahogyan mondhatom,
ahogyan nektek adhatom
a kenyeret, az enyémet.
Testvérek, én már elmegyek haza,
valami fények jönnek itt belül –
vegyétek hát a kenyerem,
hadd nyújtsam át az életem,
ügyetlenül.

Mint Jézus adta nékünk édesanyját,
úgy bízom rátok minden kincsemet:
Szegénység Úrnőt, őt, a Dajkát,
ki felnevelte szívemet
egészen nagyra, Istenének.

Én rátok hagyom a szegénységet!

Éljetek mindig végtelen vággyal,
s a világ felé szent-igénytelen.
Legyetek mindenben szegények,
hiszen elég a Végtelen,
az Isten,
akiről beszélnek
ezek a játszó, gyönyörű fények
a szívemen.

Legyetek szegények, újra mondom,
különösen a szép szavakban.

Hang nélkül jobban énekel
a belső dallam.
Higgyétek el: én tapasztaltam.

Keveset szóljatok még az Úrról is:
az Igét csendben mondja az Atya,
csendes mindig a tükröződés,
csendes a virág illata.

Testvérek, engem Isten hazavár,
tegyetek le a puszta földre.
Megyek élni és megmaradni
és befogadni Őt, örökre.
Szeretnék úgy kiüresedni,
amennyire csak még lehet! – –

Rátok hagyom a szegénységet,
– – a szívemet – –

Szent-Gály Kata

Mi, keresztények...

II/1. rész

Beszélgetések

A halál árnyékáról

Édesapám emlékére

„A halált, biológiai szempontból bármennyire is érthető, racionálisan képtelenség »természetességgel« megélni. Ellentétben áll ugyanis az ember legmélyebb ösztönével. A Zsinat erről mondja: »Az emberi lét a halál színe előtt válik a legnagyobb talánnyá. Az embert nemcsak a fájdalom és a test előrehaladó szétesése gyötri, hanem, s még inkább, az örök megsemmisüléstől való félelem is.« (Gaudium et spes, 18.) Vigasztalhatatlan volna a fájdalom, ha a halál a teljes megsemmisülés, mindennek a vége volna. Ezért a halál arra kényszeríti az embert, hogy tegye föl magának élete tulajdonképpeni értelmének alapvető kérdéseit: Mi van azon a falon túl, amit a halál árnyéka képez? A halál az élet totális vége-e, vagy van valami, ami túlnyúlik rajta?" (II. János Pál pápa levele az idősekhez, Szent István Társulat, 1999)

A halál pillanata egy szorosan záródó kapun vezet át. Amikor megnyílik, csak az az egy ember léphet be rajta, akinek a földi ideje befejeződött. Sokan foglalkoznak a halál kutatásával, megszelidítésével, mégis az évezredek óta titkát őrző halál misztériumához egy milliméterrel sem kerültünk közelebb, rejtélyébe nem sikerült még csak bepillantanunk sem. Az élet számtalan területén egyre újabb és újabb felfedezések segítik mindennapjainkat megérteni, világunk részleteit megismerni, testünk titkait felfedezni és könnyebbé, érthetőbbé tenni földi létünket. Az egyetlen, ami titkát mégis a legszigorúbban őrzi: a halál.

A keresztény ember számára adatott mégis valamiféle „betekintés" az elkövetkezendőkbe, a mindannyiunkat kivétel nélkül érintő és elkerülhetetlen pillanat megsejtésére: a hit. A hit, amely valamiféle látást ad számunkra, és amelyen keresztül nézve a halált, már nem csak a pusztulás megsemmisítő ürességét látjuk, hanem a számunkra adatott és készített Istennél folytatódó örök életet is.

ooo

Édesapám elvesztése mélyen megrázott. Szavai, amelyeket a kórházi ágy szélén ülve mondott nekem, gyakran csengnek a fülembe: „Tudom, hogy ajándék volt ez a nyolc hónap." Akkor nem értettem e szavak jelentését, nem értettem a múlt időt, amit apám használt, én csak azt tudtam, hogy neki új erőre kellene kapnia. Azután pár nappal később édesapám meghalt. Amit a gyermeki szem látni, tudomásul venni nem akart, mégis bekövetkezett... Lassan értettem meg, mire gondolt apám, amikor erről a betegségben eltöltött nyolc hónapról beszélt: igen, Isten kegyelméből adatott ez az utolsó nyolc hónap az ő számára, hogy felkészüljön, Istenhez odaforduljon és a világ dolgait elrendezze önmagában; és a mi számunkra, hogy elcsendesedjünk, egymás szeretetében megnyugodjunk. Örömmel gondolunk arra, hogy adatott még nyolc hónap, miközben pedig nagyon-nagyon fáj az a veszteség, amelynek következtében ez a nagyon szorosan hozzám kapcsolódó, a generációk sorában előttem álló, életet adó láncszem elszakadt. A test azt mondja, hogy hányszor, de hányszor nyolc hónapot szeretett volna még, a lélek pedig örül, hogy ez megadatott, mert enélkül minden szinte feldolgozhatatlanul fájdalmasabbnak és érthetetlenebbnek tűnhetne...

Unokatestvérem e szavakkal fordult hozzám: „Milyen jó, hogy hiszünk! Mennyire elkeseredhetnénk, ha nem volna hitünk." És valóban! Mi más lehetne vigasztalásunkra, mint az, hogy az élet nem tűnik el, nem foszlik semmivé, s hogy édesapám Istennél, a mindig is neki készített, lehető legjobb helyen van igazi örömben és végtelen nagy szeretetben!

Szeretném leírni azt az idézetet, amelyet édesapám saját maga választott élete összefoglalásaképpen, és amelyet életrajzának elejére írt: „Minden, ami velem történt, csak arra volt jó, hogy egyre tisztábban lássam és megértsem: csak Isten az, akire szükségem van." Édesapám betegségének nyolc hónapja alatt is példát mutatott nekünk, amelyekre oly sokszor gondolunk...

ooo

Most következő beszélgetőtársam egy háromgyermekes családapa, akivel „véletlenül" találkoztunk össze az utcán, amikor éppen férjemmel együtt édesapám halálának mély szomorúságában az élet nehéz kérdéseivel szembesültünk. E találkozásból személyes, együttérző beszélgetés lett, amely segített új gondola-

tok mentén másképpen látni a történteket. Azt szokták mondani, mindenki csak azt érti meg, amit önmaga is átélt. Ezért válik fontossá számunkra, hogy olyan emberekkel is beszélgessünk, akik már átéltek a mienkhez hasonló helyzeteket, és ez nemcsak azért fontos, mert akkor az ember rájön, hogy nincs egyedül a világon a problémájával, hanem azért is, mert a halállal kapcsolatos gondolataink nagyon is rászorulnak arra, hogy a beszűkültségből mások által kiszélesedjenek, újabbakkal gazdagodjanak és így érettebbé válhassanak. Ezért szeretném e mindannyiunkat érintő témában folytatott beszélgetésünket másokkal is megosztani...

BESZÉLGETÉSÜNK

Beszélgetésünk vezérfonalául a Római Misekönyv egy mondatát választottam, mely így hangzik: *„S ha meg is szomorít minket a halál kényszere, az örök élet ígérete vigasztal minket."* (A halottak miséjének első prefációja) E mondat összefoglalása saját érzéseinknek, gondolatainknak is, amelyben egyrészt ott van a fájdalom, a veszteség, a mindannyiunkban meglévő félelem és szorongás az ismeretlen haláltól, másrészt pedig ott van egyedüli vigaszunk: a hit, amely a viszontlátást, a halál ellenére is értelmet nyert életet, és általa az örökkévalóságba megnyíló kaput, és az elmúlás fájdalmában az „időleges szomorúságot" és a felénk mindig vágyakozó, vigasztaló Isten szeretetét hirdeti.

– *Mit gondolsz a halál pillanatáról, amelyet olykor kapunak, függönynek vagy olyan falnak neveznek, amelyre árnyék vetül és ezért nem látjuk, mi is történik akkor?*

Z. Zoli: Nehezet kérdezel, és igazán okos dolgot nem tudok mondani, nekünk ugyanis nincs erről tapasztalatunk. Azt láthatjuk csak, hogy másokkal ez hogyan történik. Én úgy érzem ez egy olyan terület, amely teljesen Isten fennhatósága alatt áll. Hogy hogyan is gondolkodjunk erről, ebben a hit segít. Észbeli gondolatom nagyon kevés van róla, a hitem viszont azt mondja, hogy a halál egy átalakulása az életünknek. *„Ma még csak tükörben homályosan látunk, akkor majd színről-színre"* (1Kor 13,12). A másik gondolatom ezzel kapcsolatban, hogy az embernek van egy végtelen vágya arra, hogy örökké éljen, hogy erre teremtetett, és az emberek valóban mindent meg is tesznek, hogy ez így legyen, alkotómunkával, művészetekkel vagy mással mindenfélét szeretnének maguk után hagyni, és olyan tudományos felfedezéseket tesznek, amelyek a halált megpróbálják valamiképpen, ha nem is legyőzni, de elodázni.

– *Egy híres amerikai színész-rendező mondta egyszer: „Nem a műveim által akarok halhatatlanná válni. Azáltal szeretnék, hogy nem halok meg." Mi, keresztények hisszük, hogy ez így is van! A bennünk meglévő vágyaknak oka és Isten által elhatározott célja van...*

Szinte minden vágyunk a végtelenbe, Isten felé mutat. Nemcsak az örökélet utáni vágyunk, hanem sok-sok egyéb vágyunk is, például a szeretet, a biztonság, a tudás, stb. utáni vágyunk. Ez a vágy az az alap, amely a hitünket abban segíti, hogy el tudjuk fogadni: életünk nem ér véget a földi halállal. Vagyis, nem lehetséges az, hogy az értelemmel nem rendelkező anyag maga a végtelenbe nyúló, tehát saját magát meghaladó vágyakat hozzon létre. Ha viszont ez így van, tehát ha az ember olyan dolgokra vágyik, amelyeket a földi életben nem tud elérni, akkor ezeknek a vágyaknak kell, hogy legyen oka, sőt kell, hogy legyen egy **valós alapja** is. Ezért van bennem az a – mondhatom nyugodtan – bizonyosság, hogy igenis az életnek a halál után folytatódnia kell és minden földi vágyunk, amelynek a beteljesülése itt még hiányos volt, az ott beteljesül.

– *Tehát ez a mindannyiunkat kivétel nélkül érintő és elkerülhetetlen pillanat az átalakulás pillanata?*

Én nagyon óvatos vagyok ezzel kapcsolatban, mert keveset tudok róla, de én magam így képzelem el, mint az öröklétünk különböző fejlődési szakaszainak az egyikét. Mint ahogyan a megszületésünk is egy szakasz, hiszen tudjuk, hogy az életünk már a fogantatáskor elkezdődött. Az életünk folyamán is számos átalakuláson megyünk keresztül, például nagyon érdekes, hogy állítólag hét évente kicserélődik az összes sejtünk, miközben mi magunk mégiscsak ugyanazok maradunk. A halált én ugyanilyen átalakulásnak gondolom, amelynek során a test a földbe kerül és az anyag természete szerint elporlad, de a lélek továbbra is megmarad, és az én vagyok, én saját magam.

– *Voltak-e személyes élményeid, tapasztalataid?*

Hadd mondjak el egy két évvel ezelőtt megtörtént esetet. Volt egy közeli rokonunk, aki nem élt hitben és a temetése is ateista temetés volt, ahol a temetőnek egy megbízott alkalmazottja nagy költőktől idézett gyönyörű verseket mondott és énekeket énekelt, amelyek mindegyike arról szólt, hogy hát ilyen az élet, szomorúság, de nincs más módunk, bele kell törődnünk. Erről a temetésről egy borzasztó nagy szomorúsággal jöttünk el. Ehhez nagyon közeli időben történt a közösségünkben is egy haláleset. Szinte ugyanolyan korú, mint az iménti rokon, egy kilenc gyermekes anyuka halt meg ugyanabban a betegségben. Az ő temetése, amely szentmise keretében zajlott, egy hatalmas örömünnep volt. Érdekes volt például az, hogy ennek a kilenc gyermekes anyukának az édesanyja még élt, akinek a hívek könyörgésénél ömlöttek a könnyei, szinte dadogott, mert a fájdalom az fájdalom mindannyiunk számára, de az egésznek a kicsengése egy hálaadás volt azért a

48 évért, amit a lánya a földön töltött. A másik érdekesség az volt, hogy a végén Te Deum-ot énekeltünk, tehát azzal jöttünk el, hogy dicsértünk és dicsőítettünk. A két temetés egymáshoz viszonyítva annyira kontrasztos volt, hogy engem is hozzásegített ahhoz, hogy mélyebben gondolkozzam erről a kérdésről.

– *Mindannyiunkat foglalkoztat ez az elkerülhetetlenül bekövetkező utolsó pillanat. Valóban nincs más, mint a hit, amely egyfajta látást, valamiféle „betekintést" adhat az elkövetkezendőkbe, ami nélkül csak a szomorúságot érezzük. Ha viszont ezzel a hittel a szívünkben tekintünk ezekre a mindannyiunk számára félelmetes pillanatokra, akkor azokban már valami mást is megláthaunk, és máris nem tudunk olyan végtelenül elkeseredni. István atyának meséltük, hogy édesapám temetése után is úgy érezzük, apu nem halt meg. Úgy gondolunk rá, úgy beszélünk róla, mint aki él. István atya azt mondta erre, hogy hát tulajdonképpen a mi hitünk erről szól! Ez a megélés a hitünk szerint teljesen valóságos, és a keresztény ember számára ez egy teljesen „normális" gondolat. Normális, hogy nem vagyunk teljesen elkeseredve, hogy vége mindennek. Ő is van, mi is vagyunk, és az élet (mely örök) folytatódik és megy tovább...*

A legnagyobb esemény, Jézus feltámadása alapozza meg bennünk ezt a hitet. A körülöttünk élő emberek tapasztalatai is ezt mutatják, akik hisznek abban, hogy Jézus Krisztus a feltámadás és az élet. És ha Ő feltámadt, akkor igaznak kell lennie mindannak, amit Ő mondott, tanított és akkor valóban kell lennie örök életnek is...

– *Szent Pál is ezt tanítja: „Ha nincs feltámadás, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak, s nincs értelme a ti hiteteknek sem... De Krisztus feltámadt a halálból elsőként a halottak közül." (1Kor 15,16-17.20)*

Igen, ha ebben a bizonyosságban élünk, akkor a közeli hozzátartozó elvesztése, tapasztalataim szerint, nem a fájdalom szomorúságában merül ki, bár senki sem tagadja le a fájdalmat. Egy keresztény embernek nem fáj kevésbé egy közeli hozzátartozó elvesztése, mint egy ateistának, de van benne reménység, és tudja, hogy az örök élet igazság, mert Isten legyőzte a halált.

– *A hitbeli tudáson túl pedig ott van a Vigasztaló, aki belülről enyhíti szomorúságunkat. A végtelenül szerető Isten fájdalmunkban a vigasztalásunkra siet, hogy a rossz érzések ne tudjanak teljes elkeseredésbe fordulni, amire pedig Nélküle annyira hajlamosak vagyunk...*

A tapasztalat azt mutatja, hogy valóban megkapjuk ehhez az erőt. Nekem mindezek fényében is nagyon meglepő volt az, ami a közösségünkben zajlott le az utolsó évben, ahol két család is elvesztette a gyermekét. Az egyik családban a hatodik gyermeküket várták. A gyermek megszületett, de beteg volt és két-három hétig élt csak. Az anyuka ezalatt a pár hét alatt bent volt vele a kórházban, énekelt neki, dajkálta őt. Tudta, nagyon valószínű, hogy el fogják őt veszíteni. Amikor meghalt, örömünnep volt a temetés. Bizonyos emberekben, akik nem tartoztak a közösséghez, ez botránkozást is keltett, mert arra számítottak, hogy sírás és zokogás lesz. De nem ez volt, hanem örömünnep! Ennek az örömünnepnek azonban **oka** volt. Nem valamiféle vak hitből örültünk, hanem azért, mert az a bizonyosság élt bennünk, hogy ő **nem** halt meg. Tehát bár ott volt a fájdalom az egyik oldalon, hogy ő nincs közöttünk, de a másik oldalon az ennél nagyobb öröm, hogy ez a kicsi gyermek a helyén van, mégpedig a lehető legjobb helyen. Úgy érzem, az embernek tennie kell, a hitének dolgoznia kell az életében, hogy eljusson arra az örömre, hogy az elvesztés fájdalmánál nagyobb a bizonyosság, hogy ő már jó helyen van.

A másik példa egy 6-7 éves gyerekkel történt, akinek focizás közben a fejére esett egy kapu és a saját édesapja karjaiban halt meg. A temetésen az édesanya vigasztalta az ott megjelenteket, akik nem ebben a szemléletben éltek. Itt is okozott ez némelyekben megbotránkozást. Ez a gondolkodásmód mégis természetes és jó. Ezt támasztja alá a kisfiú 16-17 éves testvére által saját öccséhez írt meleg hangú verse. Az volt a lényege, hogy most akkor nekem úgy kell élnem, hogy biztosan találkozzak majd vele. Ha erről az oldalról nézem a dolgokat, akkor úgy látom, hogy nemcsak arról van szó, hogy hiszünk, hanem többről. Arról az ajándékról, hogy egy ilyen esemény átalakítja életünket, Istenhez közelebb vezeti, például ilyen apró tapasztalatok útján is.

– *Akkor lehet így örülni, amit te is mondtál, hogy például a temetés egy örömünnep, ha az ember maximálisan elfogadja mindenben Isten akaratát? Mert így első hallásra, ha történik egy ilyen szörnyűség, hogy egy gyermek hal meg, ami még az élet természetes rendjébe sem illeszkedik bele, inkább az önvádlás és önmarcangolás jellemző az emberekre, nem pedig az öröm. Ez valamiféle teljes alárendelődést jelent Isten akaratának? Miből tud táplálkozni ez az öröm?*

Istennek nem kedves a rossz, Ő nem akarja a halált. Viszont a rosszat is felhasználja arra, hogy másokat megpróbáljon magához vezetni. Ha ebben a bizonyosságban élünk, akkor a halált nem beletörődve fogadjuk el, márcsak azért sem, mert akkor valamiképpen Isten büntetésének sejthetné valaki. Például az én nagyanyám sokszor mondogatta: „megbüntet engem az Isten ezért meg azért." Én inkább úgy gondolom, hogy Isten, aki végtelenül szeret minket, mindenben megtalálja az alkalmat, hogy közelebb vezessen Magához. Ő mindenben közeledni akar hozzánk.

F. Merényi Ági

– FOLYTATJUK. –

Számodra, aki siratod halottaidat...

Ha szeretsz engem, nem siratsz! Ha ismernéd az ég mérhetetlen misztériumát, ahol most élek, ha tudnád látni és érezni, amit én érzek és látok ezekben a végtelen távlatokban és abban a fényben, amely mindent betölt és áthat, nem sírnál, ha szeretsz engem!

Most már teljesen betöltött Isten bűvölete, az Ő szépségének határtalan kifejeződése. Az egykori idők dolgai olyan kicsinyesek és szegényesek a mostanival szemben. Szeretetem iránt ad megmaradt, olyan gyöngédség, amelyről nincs fogalmad! Ismertük és szerettük egymást a földön, de az akkor olyan röpke és mulandó volt!

A te közénk érkezésed derűs és örömteli várásában élek, így gondolj rám. Küzdelmeid közepette gondolj erre a csodálatos házra, ahol nincs többé halál, és ahol együtt fogjuk szomjunkat oltani a legtisztább és legteljesebb elragadtatásban, az öröm és a szeretet kiapadhatatlan forrásából.

Ne sírj többé, ha igazán szeretsz!

Isten országa közöttünk

Tudjuk, hogy Ádám-Éva vétkének következményeként a bűn zsoldja által, ahogy mondják „mindenki, kit anya szült, a halál rabságában sínylődik", kivéve ebből azt, aki még életében szabad akaratának erejével kitör testének börtönéből és az Örökélet valóságát választva él.

A halál fogságából szabadult Pál apostol e Valóságból szemlélve a földi létet a Menyország polgárának jogán büszkén kérdezi: „halál, hol a te fullánkod?" Megszabadultként mi is valljuk: szívemet már el nem éri, mert az élő Istenbe vetett hit által az Örökéletben van. Egész életünk próbatételei során megfürdetjük szívünket Isten jelenvalóságában, a Belé vetett reménységben és a Benne lévő bizalomban, az Ő imádatában, hogy a halál, a betegség, a megízetlenülés meg ne erőtlenítse Isten hasonlatosságára teremtett elevenségünket, az Élet szeretetét, dicséretét és az irgalmasság cselekedeteit.

F. Zoltán

Tartalomjegyzék

Bíró László: A család mint a Szentháromság ikonja 1. rész 3

Kurcz Ilona: Megtaláltam Istent 7

Deme Tamás: A megváltás gyümölcse a szabadítás és a szív megújulása 10

Misi: Egy lelkigyakorlat, ami Új Pünkösdöt hozott 12

Ercseyné, Enikő: Isten elhívott a szegények közé 13

Karizmatikus hírek a nagyvilágból 14

F. Merényi Ági: Mi, keresztények – A halál árnyékáról 1. rész 15

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában

Felelős vezető: Lakatos Imre

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

ISTEN LÁTÁSÁNAK REMÉNYE

Istennek az az ígérete, hogy Őt látni fogjuk, valóban olyan nagy, hogy ez minden boldogság tetőpontja. Ennél nagyobbat senki sem kívánhat, hiszen az embernek mindene megvan abban, akit lát. Látni ugyanis a Szentírás szóhasználatában annyit jelent, mint birtokolni. Például ez a jókívánság: Lásd meg Jeruzsálem javait (vö. Zsolt 127,5), azt jelenti: legyen a tiéd. Vagy: Tartsátok távol az istentelent, ne lássa meg az Úr dicsőségét (vö. Iz 26,10); ezzel a próféta azt mondja, hogy ne legyen része benne. Aki tehát látja Istent, az ezzel a látással minden néven nevezhető jót is birtokol: a véget nem érő életet, az örök romolhatatlanságot, a halhatatlan boldogságot, a határok közé nem zárt országot, a meg nem szűnő örömet, az igaz világosságot, édes társalgást a Szentlélekkel, a fel nem fogható dicsőséget, a szüntelen boldog ujjongást; igen, minden jót. Az isteni ígéret folytán valóban ilyen és ennyire nagy boldogságban remélünk. Isten látása csak úgy lehetséges, ha tiszta az ember szíve.

Nyssai Szent Gergely

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Október első hétfőjétől **„Bevezetés a misztikába"** címmel szeminárium indul az Emmausz Házban este 18-tól 20 óráig. Október első szerdájától **„Gyógyító szeminárium"** indul az Emmasz Házban (Bp. 1146 Thököly út 120.) este 18-tól 20 óráig. Mindkét szemináriumra **írásban** várjuk 18 és 60 év közöttiek jelentkezését Katona István atya címére: Budapest, 1053 Ferenciek tere 9. A jelentkező levélben kérjük feltüntetni a nevet, a címet, a telefonszámot, valamint hogy a jelentkező gyakorolja-e hitét, jár-e rendszeresen szentmisére. A szemináriumokat Katona István atya vezeti, reméljük addigra felépül. Imádkozzatok érte!

FOTÓK:
a IX. Katolikus Karizmatikus Kongresszusról:
Szabó Róbert

Egység és többség

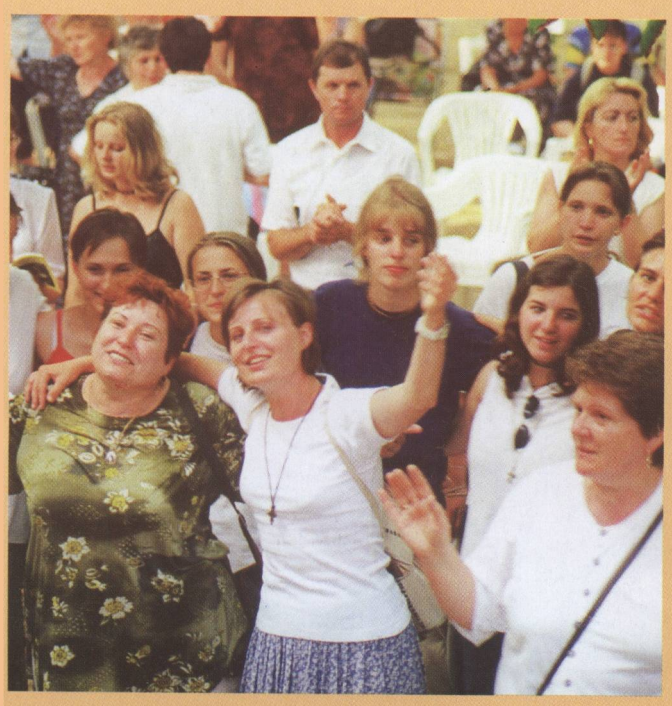

Mi hisszük, hogy az egy Isten három személyben él. Ez a három személy a szeretet tökéletes egységében találja meg örömét. Azért is osztja meg létét és életét másokkal, hogy sokan legyenek és szeretetben egyek legyenek. A sok létezőből és sok emberi személyből álló világ végső célja nem az, hogy minden különbözőség eltűnjön, hanem hogy örök szeretetközösségben részesedjen Isten életében és örömében.

Ha hisszük, hogy Isten „egy, de nem magányos", akkor megértjük, hogy a teremtő Isten szándéka az, hogy legyenek sokan eggyé. A sokak eggyé válása végighúzódik a mindenségen.

Ahogy a Szentháromságban nem magasabb rendű az egység, mint a többség és nem magasabb rendű a többség, mint az egység, úgy az egészséges családban is együtt kell növekednie az egyénnek és a közösségnek.

(Bíró László püspök atya előadása a 3. oldaltól olvasható)

100 Ft

„Szeretet az Isten”

1Jn 4,16

